

§ 5.

Hvor Jagtretten paa Enemærke allerede er eller vorder forenet med Eiendomsretten over Grundten, kan den ikke mere adskilles fra denne.

§ 6.

Det skal derfor ikke være Nogen tilladt ved Afhændelse af en Eiendom at forbeholde sig eller nogen Anden Jagtretten paa denne. Navnlig ophæves de i Begyndelsen af Frdn. 20de Mai 1840 § 8 fra denne Regel gjorte Urtagelser.

§ 7.

Bed fremtidige Overdragelser af den almindelige Brugsret til en Grund, skal Jagtretten paa Enemærke, forsaavidt den tilkommer Grundeieren, ansees derunder indbefattet, naar ikke det Modsatte udtrykkeligt fastsættes.

Hvis Eieren forbeholder sig Jagtretten, kan han ikke overdrage denne Rets Udøvelse til tredie Mand paa anden Maade end saaledes, at han selv staaer Brugeren til Ansvar i Tilfælde af dens Misbrug. Den Eier, der selv er Brugere af sin Eiendom, kan vel overdrage Jagtretten til en Anden, men kun for eet Aar ad Gangen. Iøvrigt forblive de i Frdn. 20de Mai 1840, § 33, indeholdte Bestemmelser fremdeles gjældende, saaledes at Stemplingen af Jagtskifter skal ske af vedkommende Ministerium, men bortfalde med Hensyn til den Communerne tilfaldende Jagt paa Fællig.

§ 8.

Naar den Jagtberettigede maa underkaste sig Afløsning af Jagtretten paa Jorder, som have været Dele af et samlet Jordbrug eller ligge i en Bymark, hvor der iøvrigt tilkommer ham Jagtret paa Enemærke over en Andens Grund, skal han fra sin Side være berettiget til at fordrø Jagtretten indløst til de øvrige nuværende sammenhængende Bestanddele af samme ældre Grundeiendom eller Bymark.

§ 9.

Afløsning af Jagtretten ordnes amtsviis saaledes, at dertil af Kongen paa 3 Aar udnævnes en Formand for Amtet (Kjøbenhavns Jorder indbefattede under Kjøbenhavns Amt).

Derhos skulle de paaagjældende Parter i ethvert enkelt Tilfælde vælge hver 1 Voldgifts-

mand, som sammentræde med Formanden til at afholde Afsløsningsforretningen.

I bemeldte Valg skulle Parterne være bundne til de Mænd, som i dette Tiemed udnævnes af samtlige Sogneforstanderskaber og Communalbestyrelser i Amtet.

Med Hensyn til hine Mænds Udnævnelse, deres Qualificationer, Tiden, hvori de have at udføre deres Bestilling, og Bekjendtgjørelsen af deres Valg m. v. forholdes aldeles efter de i Loven af 4de Juli 1850 angaaende Afsløsningen af Huusmændenes Pligtarbejde indeholdte Forskrifter.

§ 10.

Bederlaget for Jagtretten skal fastsættes til en saadan aarlig Pengeafgift, som afgiver fuldstændig Erstatning for det Tab i Indtægt, Rettighedens Afstaaelse kan antages at medføre under Hensyn til de Forhold, som have fundet Sted indtil den Tid, da Afsløsningen skeer.

Afgiften skal kunne inddrives ved Udpantning. Den paaagjældende Eiendom skal til enhver Tid kunne frigjøres for samme ved Indbetaling til den Berettigede af dens 25dobbelte Beløb.

§ 11.

Med Hensyn til Afsløsningen og sammes Paaanke forholdes i Overensstemmelse med de Forskrifter, som indeholdes i den ovennævnte Lov af 4de Juli 1850, forsaavidt de i det heromhandlede Forhold kunne komme til Anvendelse.

§ 12.

Den ved Kongelig Resolution af 7. April 1827 og Forordningen af 20. Mai 1840 § 22 hjemlede almindelige Forpligtelse for Landboere i den Kongelige Vildbane at afgive de fornødne Klappere til de Jagter, som afholdes ifølge speciel Kongelig Befaling, bortfalder for Fremtiden, hvorimod den Gaardmand og Huusmand sammesteds ifølge deres Afkomstbreve paaahvilende Forpligtelse til at præstere respective 2 og 1 Klappjagtsdage aarligt fremdeles vedbliver, indtil den afløses ifølge Lovene af 4. Juli d. A. respective om Afsløsning af Gaardmandshoveri og Huusmands Pligtarbejde.

§ 13.

Ligesom den Jagtberettigede har at godt-